

Av eldste Claudio D. Zivic

i De sytti

La oss ikke ta feil vei

Jeg ber om at vi ikke må miste veien av syne, slik at vi alltid kan være forbundet med himmelen.

En liten gutt øvde på piano, og en selger som så ham gjennom vinduet, spurte: “Er moren din hjemme?”

Barnet svarte: “Og... hva tror du?”

Våre fem kjære barn spiller piano, takket være min hustrus motivasjon! Når læreren kom hjem til oss, pleide vår sønn Adrián å løpe og gjemme seg for å hoppe over timen sin. Men en dag skjedde det noe fantastisk! Han begynte å elske musikk så høyt at han fortsatte å øve på egen hånd.

Hvis vi kunne nå dette punktet i vår omvendelsesprosess, ville det være fantastisk. Det ville være vidunderlig å ha et ønske dypt i vårt hjerte om å holde budene uten at noen stadig minnet oss på det, og å ha en fast overbevisning om at vi, hvis vi følger den rette vei, vil motta velsignelsene som er lovet i Skriftene.

For mange år siden dro jeg til Arches nasjonalpark sammen med min hustru, vår datter Evelin og en venn av familien. En av de mest berømte buene der kalles Delicate Arch. Vi bestemte oss for å gå ca 2 km opp i fjellet for å nå buen.

Vi tok fatt på stien med stor entusiasme, men etter å ha gått et lite stykke, trengte de andre å hvile. På grunn av mitt ønske om å komme frem, bestemte jeg meg for å fortsette

videre alene. Uten å følge med på hvilken vei jeg burde ta, fulgte jeg etter en mann foran meg som syntes å bevege seg fremover med stor sikkerhet. Veien ble stadig vanskeligere, og jeg måtte hoppe fra stein til stein. På grunn av vanskelighetene, var jeg sikker på at kvinnene i gruppen min aldri ville klare det. Plutselig så jeg Delicate Arch, men til min store overraskelse så jeg at den var i et område som var utilgjengelig for meg.

Svært frustrert bestemte jeg meg for å gå tilbake. Jeg var utålmodig etter å ta igjen de andre. Mitt umiddelbare spørsmål var: “Kom dere frem til Delicate Arch?” De fortalte lykkelig at det gjorde de. De forklarte at de hadde fulgt skiltene som viser veien, og med forsiktighet og innsats hadde de nådd målet.

Dessverre hadde jeg tatt feil vei. Jeg fikk en stor lærepenging den dagen!

Hvor ofte tar vi feil vei ved å la oss bli ledet av verdens trender? Vi må stadig spørre oss selv om vi er gjørere av Jesu Kristi ord.

En strålende læresetning finnes i Johannes evangelium:

“Bli i meg, så blir jeg i dere.

Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg.

Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre” (Johannes 15:4–5).

Ved hjelp av denne analogien kan vi se det svært nære, opphøyde forholdet vi har med Jesus Kristus og den betydningen han gir hver enkelt av oss. Han er roten og stammen som leder det levende vann til oss, sevjen som gjør det mulig for oss å få næring slik at vi kan frembringe mye frukt. Jesus Kristus underviste oss på en slik måte at vi som grener – eller vesener som er avhengige av ham – aldri ville undervurdere verdien av hans læresetninger.

Noen feil kan være alvorlige, og hvis vi ikke retter dem opp i tide, kan de for alltid lede oss bort fra den rette vei. Hvis vi omvender oss og godtar irtettesettelse, vil disse erfaringene la oss ydmyke oss, endre våre handlinger og nok en gang

komme nærmere vår himmelske Fader.

Jeg vil gi et eksempel på dette prinsippet ved å anvende et av de mest dramatiske øyeblikkene i profeten Joseph Smiths liv. Gjennom denne opplevelsen har Frelseren gitt oss uvurderlige læresetninger om prinsipper som vi bør huske på hele livet. Det skjedde da Martin Harris mistet de 116 oversatte sidene av den første delen av Mormons bok.

Etter å ha omvendt seg for ikke å ha fulgt Guds råd, mottok profeten åpenbaringen som finnes i kapittel 3 i Lære og pakter (se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 69–71). Fra det som står i vers 1 til 10 ønsker jeg å fremheve tre prinsipper som vi alltid skulle huske på:

1. Guds gjerninger og hensikter kan ikke forstyrres.
2. Vi må ikke frykte mennesker mer enn Gud.
3. Vi må stadig omvende oss.

I vers 13 lærer Herren oss fire handlinger som vi aldri skulle gjøre:

1. Forkaste Guds råd.
2. Bryte de helligste løfter vi har gitt for Gud.
3. Stole på vår egen dømmekraft.
4. Skryte av vår egen visdom.

Jeg ber om at vi ikke må miste veien av syne, slik at vi alltid kan være forbundet med himmelen så verdens strømmer ikke feier oss av gårde.

Hvis noen av dere kommer dit hen at dere forlater Herrens vei – hvor som helst langs veien – vil dere med stor anger føle bitterhet over å ha forkastet Guds råd, over å ha brutt de aller helligste løfter for Gud, over å ha satt deres lit til egen dømmekraft eller over å ha skrytt av egen visdom.

Hvis dette er tilfelle, oppfordrer jeg dere til å omvende dere og komme tilbake til den rette vei.

En gang ringte et barnebarn sin bestefar for å si gratulerer med dagen. Han spurte ham hvor gammel han var. Han sa at han hadde blitt 70 år gammel. Barnebarnet tenkte seg om et øyeblikk og spurte: “Bestefar, begynte du på ett?”

Barn og ungdommer tror at de aldri vil bli gamle. Tanken på døden slår aldri rot – den er for de veldig, veldig gamle – og det stadiet er fortsatt en evighet unna. Med tiden går månedene og årstidene forbi, og rynkene begynner å dukke opp, energien avtar, behovet for legebekker blir hyppigere, og så videre.

Dagen vil komme da vi igjen skal møte vår Forløser og Frelser Jesus Kristus. Jeg ber om at vi ved denne hellige og storslagne anledning må gjenkjenne ham på grunn av den kunnskapen vi har om ham, og fordi vi har fulgt hans læresetninger. Han vil vise oss merkene i sine hender og føtter, og vi vil forenes i en varig omfavelse og gråte av glede over å ha fulgt hans vei.

Jeg vitner for jordens fire ender om at Jesus Kristus lever. Han formaner oss: “Lytt, O jordens nasjoner, og hør ordene fra den Gud som skapte dere” (L&p 43:23). Måtte vi ha evne til å fatte, gi akt på, forstå og tolke budskapet fra “den Gud som skapte [oss]”, slik at vi ikke viker bort fra hans vei. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste W. Craig Zwick
i De sytti

Hva tenker du på?

Jeg ber dere innstendig om å øve på å stille dette spørsmålet med dyp respekt for andres opplevelse: “Hva tenker du på?”

For 41 år siden satte jeg meg i førersetet på en 18-hjuls semitrailer sammen med min vakre hustru Jan og vår nyfødte sønn Scotty. Vi kjørte en tung last av byggematerialer gjennom flere delstater.

Den gangen var det ingen bilbelte-restriksjoner eller barneseter. Min hustru holdt vår dyrebare sønn i armene. Hennes kommentar: “Vi er jammen høyt over bakken,” burde ha gitt meg et hint om hvor engstelig hun var.

På vei ned gjennom det historiske Donner-passet, en bratt strekning av motorveien, ble førerhuset på semitraileren plutselig og uventet fylt med tykk røyk. Det var vanskelig å se, og vi fikk nesten ikke puste.

Med tung last er ikke bremsene alene nok til redusere hastigheten raskt. Ved å bruke motorbremsen og gire ned, forsøkte jeg febrilsk å stoppe.

Akkurat da jeg svingte ut i veikanten, men før vi hadde stoppet helt, åpnet min hustru døren til førerhuset og hoppet ut med babyen i armene. Jeg så hjelpeløst på mens de rullet rundt i grusen.

Så snart jeg hadde stoppet, hoppet jeg ut av det røykfylte førerhuset. Full av adrenalin løp jeg gjennom steiner og ugress og slo armene rundt dem. Jans underarmer og albuer var oppskrapet og blødde, men heldigvis

pustet både hun og sønnen vår. Jeg bare holdt dem tett mens støvet la seg der ved siden av motorveien.

Da pulsen roet seg og jeg fikk igjen pusten, buste jeg ut: “Hva i all verden tenkte du på? Vet du hvor farlig det var? Dere kunne ha blitt drept!”

Hun så meg i øynene med tårene trillende nedover de røykflekkete kinene, og sa noe som gjorde sterkt inntrykk og som jeg hører den dag i dag: “Jeg prøvde bare å redde sønnen vår.”

Da skjønte jeg at hun trodde motoren var i brann, og fryktet at lastebilen ville eksplodere og at vi kom til å dø. Jeg, derimot, visste at det var en elektrisk feil – farlig, men ikke dødelig. Jeg så på min kjære hustru, som sakte strøk vår nyfødte sønn på hodet, og lurte på hva slags kvinne som ville gjøre noe så modig.

Denne situasjonen kunne ha vært like følelsesmessig farlig som vårt bokstavelige motorhavari. Heldigvis, etter å ha utholdt tausheten en tid fordi vi begge mente at den andre gjorde feil, uttrykte vi til slutt følelsene som lå og kvernet under våre heftige utbrudd. Felles kjærlighet og frykt for den andres sikkerhet hindret den farlige hendelsen i å bli dødelig for vårt kjære ekteskap.

Paulus advarte: “La ikke råttent snakk gå ut fra deres munn, men